

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/132/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1219206073
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1219206073.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcu: F., R..K..S., A.: XX XXX XXX, N. X, Č., zastúpeného advokátom E.. H. V., H., V. X, F., proti žalovaným: X. K. L., H. XX, L., X. A.. U. Č., H. XX, L., zastúpenej C. F. Y., F., R..K..S., A.: XX XXX XXX, D. XX, Bratislava, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, na odvolanie žalovanej v 2. rade proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 09.09.2021, č.k. 18C/74/2019-202, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o náhrade trov konania m e n í tak, že žalovanej v 2. rade priznáva proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania.

Žalovanej v 2. rade priznáva proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením konajúci súd zastavil konanie a samostatným výrokom žalovanému v 1. rade a žalovanej v 2. rade nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení uznesenia uviedol, že žalobou zo dňa 30.10.2019 sa žalobca voči žalovaným v 1. a v 2. rade domáhal vydania rozhodnutia o právnej neúčinnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi predávajúcim A. R., R..K..S., A.: XX XXX XXX, so sídlom R. XX, L. a kupujúcim K. L., H. XX, L.-Y., predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k osobnému automobilu značka C. C., L., Y.: W., U.: L. (ďalej len „motorové vozidlo“) voči žalobcovi. Žalobu odôvodnil tým, že na exekútorskom úrade E.. H. G. sa pod sp. zn. 422Ex/34/18 vedie exekučné konanie proti obchodnej spoločnosti A. R., R..K..S., o vymoženie pohľadávky žalobcu v sume 6.000 eur s príslušenstvom, priznanej mu uznesením Okresného súdu Bratislava II, č. k. 42Cb/332/2016-108, ktoré sa stalo právoplatným dňa 13.11.2017 a vykonateľným dňa 24.12.2017. Žalobca dňa 27.08.2019 obdržal od súdneho exekútora správu spolu s oznámením Krajského dopravného inšpektorátu Bratislava, podľa ktorej obchodná spoločnosť A. R., R..K..S.. dňa 03.11.2016 uzatvorila kúpnu zmluvu a previedla ňou vlastnícke právo k motorovému vozidlu na žalovaného v 1. rade a tento ho následne dňa 11.09.2017 (po cca deviatich mesiacoch) previedol do vlastníctva žalovanej v 2. rade, vykonávajúcej v tom čase funkciu konateľky a spoločníčky spoločnosti A. R., R..K..S.. Obaja žalovaní mali trvalý pobyt na rovnakej adrese, z čoho žalobca vyvodil, že prevod vlastníctva k motorovému vozidlu bol vykonaný medzi prepojenými osobami. Žalobca podotkol, že hoci nedisponuje kúpnyimi zmluvami a nemá ani vedomosť o okolnostiach, za ktorých boli uzatvárané, mal podozrenie, že predmetný právny úkon bol formálny s cieľom ukrátiť veriteľov, vrátane jeho, keďže nemal istotu o úhrade kúpnej ceny za vozidlo. Pokiaľ však žalovaný v 1. rade, ktorý nadobudol vlastnícke právo k motorovému vozidlu scudzovacím úkonom od spoločnosti A. R., R..K..S., následne toto predal žalovanej v 2. rade, konateľke tejto spoločnosti, išlo o viac ako podozrivú transakciu. V tejto súvislosti žalobca dodal, že na Okresnom súde Bratislava II prebieha i iné konanie, v ktorom sa domáha voči žalovanej v 2. rade určenia neúčinnosti právneho úkonu, ktorým obchodná spoločnosť A. R., R..K..S.. ako predávajúca uzatvorila dňa 23.11.2016 kúpnu zmluvu a previedla ňou vlastnícke právo

k nehnuteľnosti - garáži, zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie K., do výlučného vlastníctva žalovanej v 2. rade.

3. Na súdnom pojednávaní dňa 09.09.2021 vzal žalobca žalobu v celom rozsahu späť. Dôvodil, že pri podaní žaloby vychádzal zo správy súdneho exekútora a z priloženej evidenčnej karty vozidla, z ktorej vyplývalo, že k prevodu vlastníctva k motorovému vozidlu došlo dňa 03.11.2016, kedy bola vykonaná zmena zápisu vozidla v evidencii dopravného inšpektorátu. Na uvedenom základe sa domnieval, že žalobu podal včas a dôvodne. Pred podaním žaloby nekontaktoval žalovaných, nakoľko o relevantných skutočnostiach týkajúcich sa cudzovacích úkonov sa dozvedel krátko pred jej doručením konajúcemu súdu. Podľa jeho názoru o nekalom úmysle spoločnosti A. R., R..K..S.. ukrátiť ho ako veriteľa svedčalo to, že vlastníkom motorového vozidla sa cca po 9 mesiacoch (od jeho predaja žalovanému v 1. rade - pozn. odvolacieho súdu) stala žalovaná v 2. rade, zastávajúca funkciu konateľky a spoločníčky tejto spoločnosti; preto mal dôvodné pochybnosti o platnosti kúpnej zmluvy. Žalobca poukázal tiež na to, že právny zástupca žalovanej v 2. rade až na pojednávaní dňa 09.09.2021 predložil doklady svedčiace o úhrade kúpnej ceny za vozidlo a jej vyfakturovaní dňa 26.10.2016; tieto pritom mohol v mene žalovanej v 2. rade predložiť už skôr. Až na základe týchto dokladov a informácií usúdil, že žalobu podal po uplynutí trojročnej prekluzívnej doby, preto ju vzal späť majúc za to, že sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) na rozhodnutie o trovách konania.

4. Súd prvej inštancie rešpektujúc dispozičný úkon žalobcu, ktorým zobral žalobu v celom rozsahu späť, s ktorým prejavila súhlas žalovaná v 2. rade, pričom žalovaný v 1. rade sa svojou neprítomnosťou na pojednávaní pripravil o možnosť vyslovenia nesúhlasu, konanie vo veci samej v súlade s § 144, § 145 ods. 1 a § 146 ods. 1 C.s.p. zastavil.

5. O trovách konania rozhodol konajúci súd podľa § 256 ods. 1 a § 257 C.s.p., keď mal za to, že žalobca späťvzatím žaloby síce zavinil zastavenie konania, avšak v danom prípade existovali dôvody hodné osobitného zreteľa pre ich nepriznanie žalovaným. Súd prvej inštancie zohľadnil, že spoločnosť A. R., R..K..S., resp. žalovaní, pred podaním žaloby vykonali úkony, ktoré by u každého rozumného človeka vzbudili pochybnosti o poctivosti ich konania. Spoločnosť A. R., R..K..S.. (ktorej jedinou spoločníčkou a konateľkou v tom čase bola žalovaná v 2. rade), napriek schválenému súdному zmiernu nezaplatila žalobcovi ani časť dlžnej sumy, ale naopak začala sa zbavovať svojho majetku, aby napokon s účinnosťou ku dňu 27.03.2019 previedla obchodný podiel patriaci žalovanej v 2. rade na spoločnosť O. D. Z., so sídlom na H. S.; samotná žalovaná v 2. rade pritom prestala v rovnakom čase vykonávať funkciu konateľky. Od toho obdobia spoločnosť A. R., R..K..S.. nepodala riadnu a ani mimoriadnu účtovnú uzávierku. Pokiaľ išlo o samotný prevod vlastníctva k motorovému vozidlu, to predmetná spoločnosť scudzila žalovanému v 1. rade, ktorý ho po cca 9 mesiacoch predal žalovanej v 2. rade, byvajúcej na rovnakej adrese trvalého pobytu; motorové vozidlo sa tak z vlastníctva spoločnosti A. R., R..K..S.. dostalo do dispozície žalovanej v 2. rade ako jedinej spoločníčky a konateľky spoločnosti, v ktorom prípade by každý obozretný veriteľ strážiaci svoje práva, podnikol kroky na ochranu svojich oprávnených záujmov.

6. Súd prvej inštancie za dôvody hodné osobitného zreteľa považoval to, že žalobca, vychádzajúci z evidencie dopravného inšpektorátu, v ktorej bol vykonaný zápis zmeny držiteľa motorového vozidla na žalovaného v 1. rade s účinnosťou od 03.11.2016, podal žalobu v dobrej viere o jej včasnosti, pričom najskôr sa o prevode motorového vozidla mohol dozvedieť dňa 22.08.2019 (správne má byť 27.08.2019 - pozn. odvolacieho súdu), kedy prevzal správu súdneho exekútora ohľadne majetku povinného, spoločnosti A. R., R..K..S.. Žalobca teda nemal časový priestor na to, aby žalovaných pred podaním žaloby kontaktoval, pričom ani nemal možnosť zistiť, kedy došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, nakoľko pri zápise zmeny držiteľa vozidla nebolo potrebné predložiť (kúpnu) zmluvu. Žalobca tak mohol získať relevantné informácie jedine od žalovaných, resp. od spoločnosti A. R., R..K..S.. Žalovaní síce ku svojim vyjadreniam k žalobe pripojili fotokópiu kúpnej zmluvy s dátumom jej uzavretia dňa 26.10.2016, avšak táto mohla byť podľa mienky konajúceho súdu práve s ohľadom na skutkové okolnosti prejednávaneho prípadu antidatovaná. Listinné dôkazy preukazujúce, že k podpisu kúpnej zmluvy a k zaplateniu kúpnej ceny skutočne došlo dňa 26.10.2016, predložil právny zástupca žalovanej v 2. rade až na pojednávaní dňa 09.09.2021, a to i napriek tomu, že dovtedy urobil vo veci štyri písomné vyjadrenia a zúčastnil sa pojednávania dňa 25.05.2021; zároveň, hoci navrhol výsluch žalovaných, napokon k nemu nepristúpil, keďže títo sa na ani jedno zo súdnych pojednávaní nedostavili. Súd prvej inštancie mal rovnaké skutočnosti, a to uzavretie kúpnej zmluvy a zaplatenie kúpnej ceny, za preukázané i z odpovede

dopravného inšpektorátu a daňového úradu (resp. finančného riaditeľstva), s ktorými oboznámil strany sporu na pojednávaní dňa 09.09.2021. Keďže podľa jeho mienky mohla žalovaná v 2. rade predložiť vo veci rozhodujúce listinné dôkazy už skôr, nekonala starostlivo a so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, a teda postupovala v rozpore s § 153 C.s.p. Na uvedenom základe súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaná v 2. rade do značnej miery zavinila vznik svojich vlastných trov konania (trov právneho zastúpenia), a preto by priznanie nároku na ich náhradu žalovanej v 2. rade bolo nespravodlivé.

7. Proti výroku uznesenia súdu prvej inštancie o náhrade trov konania podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná v 2. rade z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. Uviedla, že súd prvej inštancie jej nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi s poukazom na § 257 C.s.p. Predpokladom použitia predmetného ustanovenia je, aby sa v konkrétnom posudzovanom prípade jednalo o okolnosti hodné osobitného zreteľa, a to tak pokiaľ ide o okolnosti danej veci, ako aj o okolnosti na strane sporu. Mala za to, že už pri prvom procesnom úkone, ktorý je patril, uviedla rozhodujúce tvrdenia o úhrade kúpnej ceny za motorové vozidlo, ako i o tom, že žalobca podal žalobu po uplynutí prekluzívnej doby, a teda nedôvodne; svoje tvrdenia pritom doložila listinnými dôkazmi. Na uvedenom zotrvala i vo vyjadrení zo dňa 06.03.2020, ako i zo dňa 16.12.2020. I napriek tomu, že žalobca mal k dispozícii kúpnu zmluvu zo dňa 26.10.2016, z ktorej dátumu uzavretia jednoznačne vyplývalo, že žalobu podal oneskorene, začal spochybňovať jej pravosť až na súdnom pojednávaní dňa 25.05.2021 a navrhol vykonať dôkaz vyžiadaním správy k prepisu evidencie sporného motorového vozidla od Krajského dopravného inšpektorátu v Bratislave. Obsah správy od Krajského dopravného inšpektorátu v Bratislave, ktorú konajúci súd doručil stranám podaním zo dňa 17.08.2021, pritom rovnako potvrdzoval ňou tvrdené skutočnosti. Vzhľadom na to, že žalobca mal vedomosť o existencii kúpnej zmluvy, ktorú uzatvorila A. R., R.K.S.. so žalovaným v 1. rade, už z obsahu jej prvého písomného vyjadrenia, musel si byť už v tom čase vedomý, že žalobu podal oneskorene, a teda pokiaľ ju nevzal späť, zbytočne navyšoval trovy konania. I pokiaľ by tomu tak nebolo, svojou pasivitou zapríčinil vedenie konania a súdneho pojednávania minimálne v termíne dňa 09.09.2021; v tom čase už totiž disponoval originálom kúpnej zmluvy zo dňa 26.10.2016, ktorý žalovaná v 2. rade zaslala konajúcemu súdu ako súčasť písomného podania zo dňa 31.05.2021.

8. Pokiaľ išlo o odôvodnenie konajúceho súdu v bode 15. napadnutého uznesenia žalovaná v 2. rade vyjadrila presvedčenie, že toto nemalo oporu vo vykonanom dokazovaní. Z dôvodu potreby peňažných prostriedkov na úhradu záväzkov voči veriteľom, predala motorové vozidlo späť spoločnosti A. R., R.K.S.. Na uvedenom základe mala za to, že súd prvej inštancie rozhodol nesprávne o nároku na náhradu trov konania, a preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý výrok uznesenia súdu prvej inštancie zmenil a priznal jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej v 2. rade navrhol napadnutý výrok uznesenia súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Mal za to, že konajúci súd správne aplikoval na prípad ustanovenie § 257 C.s.p., pričom svoju myšlienkovú úvahu riadne a zrozumiteľne odôvodnil. Žalovaná v 2. rade predložila k svojmu vyjadreniu k žalobe len fotokópiu kúpnej zmluvy zo dňa 26.10.2016, ktorá však i podľa názoru konajúceho súdu mohla byť antidatovaná; ďalšie rozhodujúce dôkazy ohľadne zaplatenia kúpnej ceny predložila skutočne až na pojednávaní dňa 09.09.2021. Súd prvej inštancie tak až do pojednávania konaného v uvedený deň nemal za preukázané, že k uzatvoreniu kúpnej zmluvy skutočne došlo dňa 26.10.2016. V čase podania žaloby pritom boli účinné ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania, v zmysle ktorých má strana sporu predložiť všetky jej známe listinné dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností už na začiatku konania. Keďže žalovaná v 2. rade predložila rozhodujúce dôkazy v rozpore s predmetným ustanovením, práve jej pričinením (a teda nie z jeho viny), vznikli ďalšie trovy konania.

10. Žalovaná v 2. rade v reakcii v podaní zo dňa 07.12.2021 zopakovala, že už pri svojom prvom procesnom úkone uviedla rozhodujúce skutkové tvrdenia o úhrade kúpnej ceny za motorové vozidlo a o tom, že žalobca podal žalobu po uplynutí prekluzívnej doby, a teda oneskorene, pričom svoje tvrdenia doložila i dôkazmi. Na svojich tvrdeniach zotrvala i v nasledujúcich vyjadreniach zo dňa 06.03.2020 a zo dňa 06.12.2020. Bol to žalobca, ktorý v rozpore s ustanoveniami o sudcovskej koncentrácii konania navrhol na pojednávaní dňa 25.05.2021 vykonanie dôkazu vyžiadaním správy k prepisu držiteľa motorového vozidla od Krajského dopravného inšpektorátu v Bratislave, spochybňujúc tak tendenčne pravosť kúpnej zmluvy, ktorej originál opätovne zaslala konajúcemu súdu podaním zo dňa 31.05.2021. Žalobca, hoci disponoval originálom kúpnej zmluvy zo dňa 26.10.2016, ako aj výsledkom informácie

od Krajského dopravného inšpektorátu v Bratislave, s ktorou ho konajúci súd oboznámil jej zaslaním dňa 17.08.2021, zapríčinil súdne pojednávanie dňa 09.09.2021; na ňom, najmä na základe uvedených dôkazov de facto vyhodnotil, že žalobu podal oneskorene. Súd prvej inštancie teda nesprávne aplikoval na rozhodnutie o trovách konania ustanovenie § 257 C.s.p.

11. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý výrok uznesenia súdu prvej inštancie týkajúci sa náhrady trov konania, prejednal odvolanie žalovanej v 2. rade bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že jej odvolanie je dôvodné.

12. Podľa § 256 ods. 1 C.s.p. ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

13. Podľa § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

14. V sporových konaniach sa v prípade zastavenia konania uplatňuje vo všeobecnosti zásada zavinenia. Ak dôjde k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby, je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť na zastavení konania na oboch procesných stranách, tak na strane žalobcu, ako aj na strane žalovaného. Medzi okolnosti rozhodné pre ustálenie procesného zavinenia na strane žalobcu patrí skúmanie, či žaloba bola podaná dôvodne. Pokiaľ ide o skúmanie zavinenia na strane žalovaného, súd zisťuje, či žalovaný uhradil žalovanú sumu po začatí konania, a teda či žalobca zobral žalobu späť pre jeho správanie. Ak by žalobca žalobu zobral späť bez udania dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného, žalovanému nemožno pričítať procesné zavinenie a trovy žalovaného znáša žalobca.

15. Civilný sporový poriadok predvídavo počíta i s takou situáciou, že nie vždy musí byť vzhľadom na všetky okolnosti prípadu spravodlivé, aby neúspešná strana sporu uhradila úspešnej strane sporu (všetky) náklady, ktoré úspešnej strane sporu v súvislosti s vedením konania vznikli. Výrazom takejto výnimky je ustanovenie § 257 C.s.p., ktoré súdu vo výnimočných prípadoch umožňuje nepriznať úspešnej strane sporu nárok na náhradu trov súdneho konania. Predmetné ustanovenie umožňuje súdu zväziť všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, zobrať do úvahy dôvody hodné osobitné zreteľa a výnimočne nepriznať nárok na náhradu trov súdneho konania tej strane sporu, ktorá by inak na náhradu takýchto trov konania mala v zmysle príslušných zákonných ustanovení právny nárok. Predmetné procesné ustanovenie preto predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie. Možnosť súdu nepriznať (procesne) úspešnej strane sporu za určitých špecifických okolností nárok na náhradu trov konania pritom upravovalo i ustanovenie § 150 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „O.s.p.“), podľa ktorého mohli súdy v prípadoch existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa, výnimočne, nepriznať účastníkovi konania náhradu trov konania, a to buď celkom alebo sčasti.

16. Vychádzajúc z doslovného znenia ustanovenia § 257 C.s.p. zákon dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti, neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi, ktorá uvádza príkladmo ako dôvody hodné osobitného zreteľa neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, osobné, majetkové a sociálne pomery strany sporu. V tomto smere treba uviesť, že ustanovenie § 257 C.s.p. nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť (k tomu uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2 MCdo 17/2009, sp. zn. 5 Cdo 67/2010, sp. zn. 3 MCdo 46/2012).

17. V danej veci pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vychádzal súd prvej inštancie zo zistenia, že žalobca zobral žalobu späť bez predchádzajúceho správania žalovaných v 1. a v 2. rade odôvodňujúcich tento procesný úkon, v ktorom prípade by žalovaným patril nárok na náhradu trov konania, nebyť existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa. Za tieto pritom vyhodnotil nielen okolnosti vedúce žalobcu k podaniu žaloby, najmä, že spoločnosť A. R., R..K..S.. sa ako dlžník žalobcu začala zbavovať svojho majetku, previedla vlastnícke právo k motorovému vozidlu na žalovaného v 1.

rade a ten následne na žalovanú v 2. rade, s trvalým pobytom na rovnakej adrese, čím vykonali také úkony, ktoré by u každého rozumného človeka vzbudili pochybnosti o ich poctivosti, ale i iné okolnosti týkajúce sa prevodu obchodného podielu žalovanej v 2. rade v spoločnosti A. R., R.K..S.. na spoločnosť so sídlom na H. S., zmenu osoby vykonávajúcej funkciu konateľa spoločnosti, ako i nepodanie riadnej a ani mimoriadnej účtovnej závierky; následne vyvodil, že žalobca ako obozretný veriteľ strážiaci svoje práva podal žalobu na súd v dobrej viere o jej včasnosti. Súd prvej inštancie tiež zohľadnil, že žalovaná v 2. rade postupovala v konaní v rozpore s ustanovením § 153 C.s.p. a listinné dôkazy preukazujúce jej tvrdenia o uzavretí kúpnej zmluvy dňa 26.10.2016 a o zaplatení kúpnej ceny neuplatnila včas, a tým do značnej miery zavinila vznik i vlastných trov konania, a preto sa mu priznanie nároku na náhradu trov konania žalovanej v 2. rade javilo ako nespravodlivé.

18. Odvolací súd v prvom rade udáva, že pokiaľ súd prvej inštancie pri úvahe o nepriznaní náhrady trov konania žalovanej v 2. rade hodnotil vnútorné záležitosti spoločnosti A. R., R.K..S.. (prevody obchodného podielu, zmenu v osobe konateľa, podanie účtovných závierok), tieto nevyplývali zo skutkových tvrdení žalobcu uvedených v žalobe, prípadne, z tých, ktoré uvádzal v priebehu konania, ale z ním (t.j. konajúcim súdom) vykonaného vlastného zisťovania; možno teda uviesť, že v tomto smere vykonal konajúci súd určitú „nadprácu“, vyhodnotiac pritom ním zistené údaje, ako i tie uvedené v žalobe, so zreteľom na scudzovací právny úkon medzi A. R., R.K..S.. a žalovaným v 1. rade, resp. medzi žalovanými navzájom, v prospech žalobcu. Opomenul pritom však zohľadniť, že samotný žalobca, nepoznajúc obsah kúpnych zmlúv a ani okolnosti ich uzavretia, mal už pri podaní žaloby pochybnosti o jej včasnosti, a teda túto podával na súd prvej inštancie s vedomosťou o možnom uplynutí zákonnej lehoty pre uplatnenie práva odporovať scudzovaciemu právnomu úkonu spoločnosti A. R., R.K..S.. a žalovaného v 1. rade (viď žaloba). Tieto pochybnosti žalobcu mohli podľa mienky odvolacieho súdu do značnej miery odstrániť vyjadrenia žalovaného v 1. rade, ako aj žalovanej v 2. rade k žalobe, v ktorých obaja zhodne uviedli, že k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi A. R., R.K..S.. a žalovaným v 1. rade došlo dňa 26.10.2016; obaja pritom pripojili k svojmu vyjadreniu i fotokópiu samotnej kúpnej zmluvy túto skutočnosť preukazujúcu. Treba pritom podotknúť, že zo žiadneho ustanovenia C.s.p. nevyplýva povinnosť strany sporu predložiť k svojmu podaniu originál listinného dôkazu. Tento žalovaná v 2. rade pritom založila do súdneho spisu spolu s podaním zo dňa 31.05.2021, reagujúc pritom nielen na požiadavku žalobcu, ktorý bez ďalšieho spochybnil platnosť kúpnej zmluvy medzi A. R., R.K..S.. a žalovaným v 1. rade, resp. moment jej uzavretia, ale i na pokyn konajúceho súdu na pojednávaní dňa 25.05.2021. Odvolací súd v tomto smere udáva, že žalovaná v 2. rade predložila kúpnu zmluvu zo dňa 26.10.2016 po zaručenej konverzii, ktorej cieľom je v zmysle § 35 ods. 2 zákona č. 305/2013 Z.z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci (zákon o e-Governmente) zachovanie právnych účinkov pôvodného dokumentu a jeho použiteľnosti na právne úkony; dokument po vykonanej zaručenej konverzii sa tak považuje za originál pôvodného dokumentu, a nie za jeho fotokópiu, ako nesprávne konštatoval súd prvej inštancie.

19. Odvolací súd nespochybňuje, že žalobca mohol mať určité pochybnosti ohľadne scudzovacieho právneho úkonu medzi A. R., R.K..S.. a žalovaným v 1. rade, resp. medzi žalovanými navzájom, avšak tieto sa evidentne snažil rozptýliť až v priebehu súdneho konania. Pritom od momentu obdržania relevantných informácií od súdneho exekútora, na ktorých, i napriek pochybnostiam, následne založil skutkové tvrdenia uvedené v žalobe (27.08.2019), do momentu podania žaloby na súd (30.10.2019), ostal pasívny a uvedený časový priestor nevyužil na overenie zistených údajov, či už dopytom na samotnú spoločnosť A. R., R.K..S.. alebo na žalovaných; žalovaná v 2. rade preto svojim správaním neprispela k podaniu žaloby. Zároveň, žalovaná v 2. rade od počiatku súdneho konania prezentovala rovnaký nezmenený postoj, keď žalobu považovala za nedôvodnú, zdôrazňujúc a preukazujúc pritom okolnosti nasvedčujúce tomu, že ju žalobca podal oneskorene; jej postup v konaní preto nemožno hodnotiť ako rozporný s ustanovením § 153 C.s.p. Je pritom nepochybné, že jediným dôvodom dispozičného úkonu žalobcu, ktorým zobral žalobu späť, bolo podanie žaloby po uplynutí zákonom stanovenej prekluzívnej doby; žalobca si však tejto skutočnosti musel byť a evidentne aj bol vedomý už pri podaní žaloby na súd prvej inštancie. Tieto skutočnosti súd prvej inštancie vo svojej úvahe ohľadne existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovanej v 2. rade nijako nezohľadnil a nevyhodnotil v prospech žalovanej v 2. rade.

20. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, za stavu, keď žalovaná v 2. rade svojim správaním nezavinila tak podanie žaloby, ako ani jej späťvzatie, prezentujúc po celý čas nezmenený postoj ohľadne jej (ne)dôvodnosti, ktorý podporila i relevantnými listinnými dôkazmi, spočívalo rozhodnutie konajúceho súdu, ktorým jej nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi s poukazom na existenciu

dôvodov hodných osobitného zreteľa, na nesprávnom právnom posúdení veci. Zohľadniac tieto aspekty, odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil napadnutý výrok uznesenia súdu prvej inštancie o náhrade trov konania tak, že žalovanej v 2. rade priznal proti žalobcovi plný nárok na ich náhradu.

21. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej v 2. rade, ktorá mala v odvolacom konaní úspech, priznal proti žalobcovi, ktorý úspech nemal, plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).